

biti več tvoja, in zdaj, ko si to izvedel, niti ne moreš več želeti, da bi še kdaj bila tvoja! Zato te zapuščam, moram te zapustiti, a ti ostani srečen ter odpusti mi, odpusti mi! Za grehom mora priti pokora! Spominjaj se prizanesljivo svoje nesrečne soproge!»

Krepko se je oklenila njegovega vratu, pritisnila goreč poljub na njegovo čelo ter odšla proti postelji.

Bratič je stal omamljen, skoro popolnoma nezavesten. V njegovem srcu se je bilo nekaj utrgalo, in bilo mu je, kakor bi bile vse štiri stene oživele, se v ostudne pošasti izpremenile, se pomikale proti njemu ter iztezale dolge koščene roke, da bi ga zadavile.

In tedaj niti zapazil ni, kako je žena potegnila izpod postelje nekdanji njegov dijaški kovčeg, kako ga je odprla, nekaj iskala po njem, a skoro nato potegnila iz njega drobno stekleničico. In tudi zapazil ni, da je to stekleničico odprla ter jo v enem požirku izpraznila.

Skoro nato je kriknila, se zavrtela sama okoli sebe ter telebnila z vso močjo na tla.

Zastrupila se je bila. Bila je takoj mrtva.

Šele ko je ležala na tleh, se je zavedel Bratič. Divje je zakričal ter planil k njej.

V istem hipu se je zbudil v kuhinji mali Rajko. Hitro si je pomagal iz postelje ter prihitel v sobo. Ko je zagledal mater na tleh, se je vrgel nanjo ter začel jokati, da ga je bilo slišati na ulico.

V posteljici pa se je dvignilo dekletce, in ko je zaslišalo jok, je pritegnilo tudi ono . . .

(Konec prih.)

Gazelica.

Nad horizont so mi beli oblaki priplavali,
tamkaj za barjem, nad Krimom so se poigravali.
Beli oblaki jesenski, objestno veseli,
vi pa gotovo sinoč ste pri ljubicah spavali!
Nismo pri ljubicah, pač pa pri svojem očetu,
pri oceanu se sivem sinoč smo zabavali:
pili smo grog in potem po valovih pijani
barčice pisane celo smo noč premetavali,
da so brezverci molili kot deca pred parkljem,
a kapitani preklinjali in obupavali.

Oton Zupančič.

